

De Regressie voorbij de natuurlijke infantiele baby

Inleiding

In ons eerste boek over AB-relaties - *Er is een baby in mijn bed!* - we identificeren de sleutel tot het begrijpen van de AB-mentaliteit - *psychologische regressie*. Het is een van die ongelooflijk voor de hand liggende dingen die experts in de geestelijke gezondheidszorg de afgelopen eeuw hebben gemist. Door onderscheid te maken tussen een luier / luierfetisj en infantiele regressie, hebben we gearticuleerd wat velen van ons altijd hebben geweten of vermoeden - dat de volwassen baby's in ons midden dramatisch verschillen van de rest van ons die eenvoudig dragen en genieten van luiers. Er zijn luierliefhebbers (fetisjisten) en volwassen baby's (regressieven).

De volwassen baby is nu goed bekend in de samenleving, zo niet bijzonder goed begrepen. Maar zelfs binnen volwassen baby's zijn er verschillende strata van de omvang van deze regressie en het kan vrij duidelijk zijn als je weet waar je op moet letten.

Er zijn luierdragers die af en toe terug gaan en hun 'happy place', hun 'baby place' vinden, daar wat tijd doorbrengen en dan terugkeren. Het zijn volwassen baby's. Dan zijn er degenen die dit vaak, uitgebreid en diep doen en dan terugkeren. Het zijn ook volwassen baby's. De derde categorie, die zeldzamere en complexere groep, zijn die volwassen baby's die nooit *echt* terugkeren, omdat ze nooit echt waren *volledig* in de eerste plaats volwassen.

In een vorig artikel verwezen we naar het concept van **primaire identiteiten en subidentiteiten**. Dit concept helpt ons te begrijpen dat voor veel regressieven de baby-kant meer is dan een gewoonte of iets dat wordt gedaan om te genieten of te ontspannen. Het is een echte afzonderlijke identiteit. Het belangrijkste is echter dat het een SUB-identiteit is, dat wil zeggen dat het dienstbaar is en minder groot en machtiger is dan de primaire identiteit, die van een volwassene. Het is niet minder belangrijk, het is gewoon minder krachtig.

Het is algemeen aanvaard dat regressieve mensen zoals volwassen baby's dit gedurende een bepaalde periode doen en dan volledig terugkeren naar hun normale volwassen toestand. Er kunnen gedrags markeringen of 'lekkage' (*R.Bent 2012babyzijde*) zijn die blijft hangen, maar die meestal volledig ondergedompeld onder de dominante volwassene. Er zijn echter enkele volwassen baby's waar de regressie nooit ophoudt - niet helemaal. Dit zijn die met een *infantiele subidentiteit* zoals uitgelegd in de vorige paragraaf.

Van buiten naar binnen kijkend, lijken ze in technisch opzicht helemaal niet achteruit te gaan, omdat ze in de eerste plaats hun kinderlijke staat nooit volledig hebben verlaten. Ze zijn nog steeds in staat om te functioneren in een volwassen wereld, gebruikmakend van volwassen vaardigheden en volwassen relaties, maar die volwassen kant is gebouwd op een belangrijke infantiele kern. Dit komt naar voren bij volwassenen die de intelligentie, achtergrond en persoonlijkheid hebben om perfect te functioneren, maar toch vaak kinderlijke of infantiele eigenschappen vertonen die vaak aan hun aandacht ontsnappen en toch duidelijk kunnen zijn voor slimme waarnemers. Ze *gaan* eigenlijk achteruit; deze regressie is echter van een regressie toestand naar een diepere toestand. Het komt vaak niet voort uit een niet-regressieve staat.

De Regressie voorbij de natuurlijke infantiele baby

Deze mensen zijn wat ik noem als natuurlijk infantiele baby's omdat veel van hun gedrag vaak infantiele aspecten of boventonen heeft, ongeacht de feitelijke regressie.

Ze zijn meestal populair bij peuters en jonge kinderen - zelfs als speelkameraadjes - omdat ze zich tot hen verhouden op een niveau waarvan ze zich misschien niet bewust zijn. Ze zullen tv-programma's voor kinderen bekijken en 'snappen'. Zij zijn degenen die je vindt als ze naar speelgoed voor peuters en baby's kijken met een nep-detachement voor volwassenen, maar intern kiezen met degenen waarmee ze zouden willen spelen als ze de kans kregen. Zij zijn degenen die het bed nog steeds nat maken als anderszins fysiek en emotioneel volwassen volwassenen, maar zonder aanwijsbare reden. Zij zijn degenen die ook zonder fysieke reden incontinent zijn en ze doen dit allemaal niet uit rollenspel of zelfs uit regressieve episodes, maar eerder omdat ze *nog* in de kern steeds aanzienlijk infantiel zijn. Droog zijn, resoneert niet echt voor hen, omdat dit de functie van een ouder kind is op een volwassenheidsniveau dat niet volledig door hen wordt bereikt. Voor deze mensen gaat regressie niet naar binnen of uit een infantiele staat, maar naar een diepe of ondiepe toestand in een altijd aanwezige infantiele staat. Het is meer dan een simpele regressie.

Een belangrijk teken voor een natuurlijk infantiele baby (NIB) is dat het nooit moeilijk is om ze te laten gedragen op een infantiele manier en dat het ook geen tijd kost. Degenen die alleen baby's zijn in de regressieve toestand, kunnen niet zomaar in een oogwenk 'in hun babyplaats springen'. Ze moeten hun regressieve triggers starten of hun babykamer vinden en in de loop van de tijd in de kindertijd afdalen. Een NIB kan zich echter in zeer korte tijd - meestal een paar seconden - gaan gedragen als een kind, omdat het *altijd een* kind is. Ze zijn niet verder gekomen dan het kind. Het enige dat verandert is hun *diepte van kinderschoenen*.

Laten we eens kijken naar de gedragskenmerken die NIB's scheiden van reguliere AB's.

- Extreem hoog niveau van volwassen baby gedrag
- Sterke infantiele driften die zich begonnen te manifesteren als een jong kind
- Bedplassen zonder fysieke reden
- Late slechte of geen zindelijkheidstraining
- Vroege blaasincontinentie zonder primaire fysieke oorzaak
- Darm luiheid die leidt tot uitgebreide vuile luiers zonder fysieke reden
- Uitstekende *gelijke* relaties met peuters en jonge kinderen
- Sterke orale fixaties, dat wil zeggen borst, fles, fopspeen / dummy of duim
- Uitgebreide masturbatie - vaak ongepast
- Spelen met of verlangen naar kinderspeelgoed
- Kijken naar tv voor kinderen met een niveau van begrip / betrokkenheid van een kind dat geschikt is voor de leeftijd
- lezen van kinderboeken inclusief prenten boeken
- Kruipen buiten regressieve periodes
- Driftbuien
- Huilen
- Weigeren om te praten of het gebruik van babypraat Luiers
- niet veranderen wanneer dat zou moeten (indien incontinent)
- Ongemak in volwassen kleding en omgekeerd direct comfort in babykleding

De Regressie voorbij de natuurlijke infantiele baby

- Kinder- / kinderachtige angsten buiten de regressieve afleveringen
- Anale spelen
- Fascinatie met poep

Natuurlijk kunnen veel van het bovenstaande soms ook van toepassing zijn op gewone volwassen baby's, maar een NIB zal vertonen hiervan grotendeels en niet noodzakelijkerwijs verband houden met duidelijke tekenen van regressie. Het lijkt erop dat een NIB behoorlijk goed functioneert in de rol van volwassene en dan binnen enkele seconden een dummy kruipt of zuigt of poept in hun luier op een ongepaste plaats of tijd.

De NIB wordt geconfronteerd met de enorme moeilijkheid niet alleen een AB te zijn waar ze volwassenen zijn met infantiele driften en behoeften, maar eerder volwassenen die in grote mate nog steeds baby's in zich hebben die nooit stoppen, nooit slapen en vaak aandacht vragen en soms, controle en beheer.

Omgaan met een AB in een relatie is altijd moeilijk omdat het zo ongebruikelijk is, zelfs voor een luierdragende (oftewel fetisjistische) vriend of partner. De AB heeft behoeften en aandrijvingen waaraan moet worden voldaan, maar ze kunnen voornamelijk worden gepland en afgehandeld, hoewel niet altijd. We behandelen dit in detail in onze andere boeken. NIB's zijn echter een bijzonder geval dat meer vraagt.

Om dit verder uit te leggen, verlangt een AB sterk naar een ouder / kindrelatie waarbij hun partner een ouderlijke modus aanneemt gedurende ten minste enkele van de regressieve episodes en soms ook buiten regressie en in het normale leven. Het is een van de belangrijkste en belangrijkste behoeften van elke AB. NIB's brengen dit echter nog veel verder wanneer hun partners zich moeten ontwikkelen tot *daadwerkelijke effectieve moeders* van hun eigenzinnige kind. Hoewel de relatie tussen volwassenen en volwassenen op geen enkel moment wordt geëlimineerd, vereist de NIB aanzienlijk moederschap *te allen tijde*. Alle tijden. En daarin zit het kritische verschil. Een competente en zorgzame partner / ouder van een NIB ook daadwerkelijk hun moeder zijn, *de hele tijd* alleen maar het veranderen van het niveau van het baren, afhankelijk van het niveau van de kindertijd wordt aangetoond door hun 'kind' maar het is weer van cruciaal belang om er rekening mee dat het moederschap eindigt nooit helemaal omdat de kindertijd zelf nooit eindigt. Voor een AB-ouder / kindrelatie begint en eindigt het moederschap, maar voor NIB's stroomt het moederschap alleen maar.

De Regressie voorbij de natuurlijke infantiele baby

Omgaan met een natuurlijk infantiele baby

De tweedeling van de baby / volwassene in hetzelfde lichaam maakt het moeilijk om te weten wat te doen met NIB's, vooral wanneer ze in staat lijken volwassenen te zijn ... meestal. De waarheid is echter dat er een intern conflict en soms strijd is, dat herdefinieert en soms beperkt, wie ze zijn en hoe ze handelen en voelen.

Een van de eerste observaties (en dilemma's) voor een AB-stel dat aan de opvoedingsreis begint, is dat de baby behoefte heeft en wil veranderen en uitbreiden over een bepaalde periode totdat hij een evenwicht vindt. Het kan van tevoren frustrerend en onvoorspelbaar zijn, omdat het zo is dat elke AB buiten een liefdevolle en accommoderende ouder / kindrelatie zich primair gedraagt naargelang de , behoefte niet naar behoefte. Ze zullen luiers dragen *wanneer ze kunnen*. Ze zullen zich verkleden *als ze kunnen*. Ze zullen als baby spelen *als ze kunnen*. Deze kunstmatige beperkingen zullen ervoor zorgen dat de AB zichzelf aanzienlijk beperkt om te voldoen aan een drive en behoefte zo goed als ze kunnen, maar eenmaal in een accommoderende relatie, breiden de gedragingen zich uit en veranderen ze totdat ze uiteindelijk tot de *ware uitdrukking* van hun innerlijke baby komen of op op zijn minst een goede benadering ervan. Hoewel er altijd een tweeledig evenwicht zal zijn tussen volwassene en baby en de druk en verplichtingen van volwassenheid, kan er een plek worden gevonden die redelijk dicht bij wie de AB werkelijk is. De NIB vindt dit echter veel, veel moeilijker.

Hoewel de ware identiteit en uitdrukking van de volwassene baby een jonge peuter of een oudere baby of zelfs een oudere kleuter kan zijn, bevindt de NIB zich meestal aan het veel jongere einde van de schaal, meestal rond de 12 maanden of zelfs jonger. De NIB is meestal geen peuter, maar eerder een baby en de behoeften, drijfveren en praktische uitdrukkingen zijn in wezen infantiel. Dit legt een aanzienlijk hoger niveau van verantwoordelijkheid bij de ouder om aan dergelijke behoeften te voldoen en om ze in evenwicht te brengen met de niet-onderhandelbare volwassen wereld.

SAMENVATTING:

Sommige mensen die dit lezen zullen weinig tot geen idee hebben waar we het over hebben. Sommigen zullen echter onmiddellijk resoneren en zich identificeren met het idee om 'de hele tijd baby te zijn'. Het niveau van baby verlangen en behoefte eb en vloed, maar verdwijnt nooit echt. Hun baby 'kant' is een echte sub-identiteit die echt en goed gevormd is, hoewel ze veel elementen mist en ondergeschikt is aan de primaire identiteit van volwassenen. NIB's zijn volwassenen, maar ze zijn ook en altijd een deel van de baby.

Michael Bent 2016

www.abdiscovery.com.au